

Cum a devenit bogat o sărmană calfă de cizmar

Acum câțiva ani am călătorit pentru afaceri în provincia Schleswig-Holstein. Era în martie.

Zile în șir a stăpânit o vreme furtunoasă, umedă și rece. Hainele abia dacă se mai uscau, o situație care nu contribuia tocmai la creșterea plăcerii pentru muncă. La aceasta se adăugau lungile seri singuratiche din hotel. Singura distracție era radioul, iar ce se putea auzi acolo era prezentarea revărsării jalnice a vieții culturale din perioada de atunci, care se mișca permanent pe linia descendentă.

Numai de-ai întâlni odată un om credincios!, mă gândeam într-o dimineață care începea la fel de trist precum se încheiase seara dinainte. Atunci tot ar mai fi iarăși o altă discuție, care să te îmbărbăteze! Și iată, încă în aceeași dimineață avea să se îndeplinească această dorință. Aveam ceva de făcut la un meșter cizmar, pe al cărui atelier l-am remarcat prin curățenia lui și pe a cărui față, prin mulțumirea ei. După ce partea de afaceri a fost rezolvată, am spus:

„Dragă meștere, aveți aici frumosul calendar cu foi detașabile, de la Neukirchen, și așa de multe versete biblice excelente atârinate pe perete. Chiar credeți ce scrie pe ele?”

„O, desigur”, a fost răspunsul, „cred în Domnul Isus.”

Acest răspuns mi-a dat curaj să mai adresez câteva întrebări bărbatului cumsecade. Ceea ce mi-a răspuns m-a făcut să recunosc în curând, că aveam de-a face cu un om născut din nou, care-L iubea pe Mântuitorul său din toată inima. După aceasta ne-am cunoscut mai îndeaproape. Dintr-o vorbă în alta l-am rugat în cele din urmă să-mi împărtășească cum L-a găsit pe Domnul.

„Aceasta vă voi povesti-o cu plăcere:

Până acum vreo doi ani am fost în serviciu. Pentru că lucrul s-a redus foarte mult, meșterul meu a trebuit să mă concedieze. Am plecat în călătorie de specializare și am ajuns, căutând de lucru, la Rendsburg. Se întuneca deja când am vrut să-mi cumpăr un ziar de la un chioșc de ziare, ca să arunc o privire la ofertele locurilor de muncă. Dar când bag mâna în buzunar, iată - m-a străbătut un fior rece - portmoneul meu cu un conținut de optzeci și trei de mărci nu mai era. Iar eu stăteam acolo, în orașul străin, unde nu cunoșteam niciun om, fără bani, fără loc de muncă, fără un adăpost și fără pâine. Ce să mă fac? Până la urmă n-am știu ce altceva să fac, decât să mă duc la un meșter cizmar și să cerșesc câțiva groși pentru pâine și pentru un pat de noapte. Îmi era îngrozitor de greu; dar ce să fac? Am petrecut apoi câteva zile la „hanul” din localitate și mi-am câștigat întreținerea cu tăiatul lemnelor.

Apoi am călătorit mai departe, spre granița daneză. În Flensburg m-am adresat ziarului care apărea acolo, ca să dau un anunț. Încă mai speram că un om cinstit putea să-mi fi găsit banii și să mi-i dea înapoi, pentru obișnuita recompensă a aducătorului. Dar anunțul costa trei mărci și cincizeci de pfenigi, care trebuiau plătiți imediat, iar eu nu aveam nimic. I-am descris angajatului situația mea critică, dar el a clătinat din cap. Pe baza unor simple promisiuni ale unei calfe călătoare, absolut necunoscute, nu putea să-mi ia anunțul.

«Dar vreau să vă dau un sfat bun», a spus el apoi. «Aici, în Flensburg locuiește un preot, N. El este un om bun. Mergeți la el. S-ar putea să vă ajute.»

Am urmat sfatul chiar dacă cu o puternică împotrivire launtrică, și l-am vizitat pe preot. El m-a primit prietenos și mi-a ascultat compătimitor relatarea.

«Vă voi dăruii banii pentru anunț», a răspuns el. «Dar nu sperați prea mult de la el! Cei optzeci și trei de mărci poate numai Dumnezeu să vi-i dea înapoi. V-ați rugat Lui deja, ca El să vă ajute?»

Am spus că nu.

«Dumnezeu spune în Cuvântul Său: „Cheamă-Mă în ziua necazului; Eu te voi salva ”» Urmați această invitație și rugați-vă lui Dumnezeu așa cum un copil vorbește cu tatăl său. Și încă ceva: sunteți creștin? Credeți în Domnul Isus? Sunteți născut din nou?»

L-am privit uimit pe preot. Asemenea întrebări încă nu-mi pusese nimeni. Doar eram botezat și confirmat și actele mele erau în ordine. Atunci ce era cu întrebarea: sunteți creștin?

Bătrânul domn a priceput repede cum stă situația cu creștinismul meu, după care s-a străduit să-mi arate din Sfânta Scriptură calea, singura pe care puteam să devin creștin, și anume, prin credința personală în Isus Hristos, Mielul fără pată al lui Dumnezeu, care a suferit și a murit pe Golgota pentru păcătoși. În încheierea discuției noastre mi-a cerut apoi încă o dată insistent, să-mi găsesc un loc tainic și să-I descriu lui Dumnezeu necazul meu. Aceasta am și făcut-o apoi și imaginați-vă! marele Dumnezeu a ascultat strigătul simplu al unei sârmane calfe de cizmar și mi-a dat înapoi banii pe care îi pierdusem câteva zile mai înainte, aproape la o sută de kilometri depărtare de Flensburg, până la ultima centimă. Găsitul nu și-a spus nici măcar numele, așa că nu s-a pus problema plății stabilite aducătorului.

Această experiență minunată privind ajutorul milostiv al lui Dumnezeu a făcut atunci o impresie puternică asupra mea și a devenit prilejul că am găsit comoara față de care toate comorile pământului nu sunt nimic. La început am devenit conștient de măreția *Dumnezeului viu*. Apoi mi-a devenit limpede că am de-a face cu un *Dumnezeu sfânt*. Și iarăși, această recunoaștere m-a condus să capăt un sentiment profund despre starea mea pierdută. Mi-am dat seama că eram pierdut pentru totdeauna și trebuia să fiu împăcat cu Dumnezeu. Cu această conștientizare m-am îndreptat apoi din nou spre Dumnezeu, cu stăruință fierbinte pentru ajutor și iertarea păcatelor mele. Iar Dumnezeu *îndurător și milostiv* a ascultat și această rugăciune și mi-a iertat totul din pricina lui Isus. Pot să vă spun: ca niște solzi mi-au căzut de pe ochi. Deodată am văzut Mielul lui Dumnezeu, care a fost jertfit și pentru mine, și de atunci știu că Domnul Isus a făcut totul bine pentru mine.

De atunci mi-am urmat drumul cu inima fericită, între timp am devenit independent și mă gândesc să mă căsătoresc în curând. Logodnica mea este și ea o proprietate a Domnului Isus. După cum vedeți, îmi merge bine, chiar foarte bine.”

Aceasta este ceea ce bunul meșter cizmar mi-a povestit în acea dimineață. Relatarea m-a bucurat și pe mine, așa că mi-am continuat munca într-o cu totul altă dispoziție. Înainte să plec, i-am cerut meșterului adresa bunului preot bătrând din Flensburg. Deoarece acest oraș făcea parte din programul călătoriei mele, voiam să-l vizitez, dacă era posibil.

„Foarte bine faceți”, a strigat meșterul bucuros, „și nu uitați să-l salutați cordial și să-i povestiți cât de bine îmi merge acum.”

Puțin timp după aceea am avut ocazia să fac vizita în Flensburg. La început, menajera, care mi-a deschis ușa, a vurt să-mi interzică intrarea. Dar așa de repede nu m-am lăsat respins.

„Vin de la N., de la calfa de cizmar, care pe atunci a pierdut optzeci și trei de mărci”, am strigat tare în holul casei, „și trebuie să transmit de acolo salutări frumoase domnului preot.”

O clipă mai târziu s-a deschis ușa unei camere.

„Poftiți înăuntru! Poftiți înăuntru!”

Un cap cărunt a devenit vizibil și o mână s-a întins spre mine pentru salutul de primire. A trebuit să iau loc și să povestesc ce am aflat în N. Bătrânul domn s-a bucurat foarte tare să audă din nou ceva despre cizmar și când a aflat că și eu sunt un copil al lui Dumnezeu, i s-a deschis inima. Ce lucru minunat este totuși dragostea de frați! Noi nu ne văzuserăm încă niciodată și eram în multe privințe atât de diferiți unul de celălalt, cât se poate, dar legătura dragostei ne-a cuprins inimile începând din prima clipă a cunoștinței noastre. Am aflat multe din viața bătrânului slujitor al Domnului, care activase în diferite zone ale Germaniei și o considerase mereu ca pe o misiune a sa, să arate oamenilor calea spre cer.

„Am acum deja optzeci de ani și Domnul Isus mă va lua în curând la El”, a spus el în încheiere; și, mângâindu-mă pe obraji, a adăugat:

„Atunci, dragă frate D., ne vom vedea sus din nou!”

Aceasta ar fi întâmplarea despre sărmana calfă de cizmar, care a devenit așa de bogat și de fericit în Isus Hristos. Deoarece un preot a jucat un rol în povestirea mea, vreau să relatez imediat în încheiere un al doilea eveniment din călătorie, în care este vorba tot despre un preot, dar de data aceasta despre unul care nu știa dacă va ajunge în cer.

În Breslau am urcat în rapidul de Berlin, care venea din Balcani. În culoarul lung mi-a atras atenția un bărbat în costum de preot catolic. Privirile noastre s-au întâlnit. Ochi remarcabil de sinceri!, mi-am zis eu. Nici urmă de îngâmfare sau fariseism! Era o față sinceră, care m-a atras imediat. Eram și curios, pentru că omul purta o manta lungă, neagră, o pălărie mare, o barbă lungă, care acoperea tot obrazul și în jurul șoldurilor o eșarfă roșu aprins, așa cum văzusem deja la comuniști. Trebuie să-l cunoști pe bărbatul acesta!, m-am gândit eu mai departe; am pășit spre el cu franchețea mea caracteristică, l-am salutat prietenos și i-am spus că mă bucur întotdeauna să văd un preot, pentru că dacă își face datoria, este o binecuvântare pentru popor. Că la această remarcă, omul în manta neagră a dat afirmativ din cap, binevoitor, nu m-a surprins deloc. Apoi am ajuns să vorbesc despre eșarfa roșie, care îmi trezise interesul, și m-am informat dacă era cumva preot al bisericii greco-catolice și dacă eșarfa roșie era menită să-i câștige simpatia guvernului sovietic.

„O, nu, nicidecum”, a răspuns el zâmbind. „Eu lucrez pentru un nou Ordin și tocmai vin de la Oberschlesien, unde am înființat o stațiune. Acum sunt în călătorie spre Saxonia, ca să înființez și acolo o stațiune. Din greșeală am urcat în trenul de Berlin. În Liegnitz schimb trenul.”

„Așa, așa”, am răspuns eu, „mă bucur că munca dumneavoastră a avut succes. Dar, domnule predicator, permiteți-mi acum o altă întrebare: dumneavoastră ajungeți în cer?”

Bărbatul mă privea uimit. Sigur nu se așteptase la întrebarea aceasta. Dar nu s-a supărat și nu m-a respins arogant. După o pauză a răspuns, ezitând:

„Vreau să sper. În orice caz, îmi dau silința să țin poruncile lui Dumnezeu și să fac fapte bune, pentru că doar așa putem să ne câștigăm cerul. Așa, fără vorbă multă, nu poate totuși niciun om să știe dacă ajunge în cer.”

„Aici sunt de altă părere”, am răspuns eu. „Cunosc și preoți evanghelici, și preoți catolici, care știu sigur că ajung în cer. Și despre mine însumi pot să susțin același lucru, cu toate că nu sunt deloc mai bun decât alți oameni care nu știu dacă ajung în cer. Prin harul lui Dumnezeu am recunoscut deja din tinerețe starea mea pierdută și știu din al șaisprezecelea an al vieții mele, pe baza Evangheliei după Ioan, capitolul 3, că sunt născut din nou. Dumnezeu mi-a iertat toate păcatele, pentru că Domnul meu, Isus Hristos, a făcut ispășire pentru ele pe Golgota.”

„Luați de-a dreptul ușor această chestiune”, a răspuns el, clătinând din cap. „Dar așa, fără multă vorbă, totuși nu merge aceasta. Repet: fără ținerea poruncilor și fără fapte bune nu ajunge niciun om în cer.”

„Dar, domnule predicator, oare tâlharul de pe cruce a făcut fapte bune? Și n-a ajuns el în cer, dacă Domnul Isus Însuși i-a spus: Astăzi vei fi cu Mine în paradis!”?

„Da, aici aveți dreptate!”

„Și de ce a ajuns el în cer?”

„Păi, tocmai s-a pocăit și a crezut în Isus.”

„Foarte corect. Pocăința și credința ajung. Să facă fapte bune, nu mai avea deloc timp. Lucruri asemănătoare găsim la săracul Lazăr din cunoscuta pildă. La el, niciun cuvânt despre fapte bune, - ce mult bine ar fi putut să și facă bietul om bolnav, care zăcea plin de ulcerații la ușa bogatului? - și totuși a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. Nicăieri în Scriptură nu citim că putem să ne câștigăm cerul cu fapte bune, pentru că atunci crucea de pe Golgota ar fi absolut inutilă.”

„Dar”, a obiectat el, „în aceasta veți fi de acord cu mine, că Dumnezeu face deosebire între păcatele mici și păcatele mari.”

„Ce înseamnă păcate mici și păcate mari? Pentru Dumnezeu sfânt, care chiar și pe îngerii Săi îi găsește vinovați de nebunie, chiar și un gând necurat este păcat, un păcat veritabil. Și am rămas noi doi la gânduri păcătoase? Eu, nu, în orice caz. Eu sunt astăzi un bărbat de patruzeci și patru de ani; și dumneavoastră?”

„Eu am douăzeci și opt de ani.”

„Ei, am fost amândoi tineri. Eu, de exemplu, am mâncat mereu cu poftă și când mama avea ceva deosebit de bun în dulap, atunci știam să găsesc ocazia să-mi scot o bucată în plus; și când mama întreba apoi: Cine a făcut aceasta?, atunci niciunul n-o făcuse. Și asemănător era cu merele și perele vecinului. Și cât de bine mă pricepeam să-i mint cu ceva în față pe domnul învățător și pe domnul preot! Și cum a fost la Dumneavoastră?”

„Din nefericire, n-a fost altfel.”

„Vedeți, amândoi am mințit și am furat; despre păcatele grosolane și ascunse ale inimii, nici să nu mai vorbim. Oamenii n-au văzut multe din acestea, dar ochilor lui Dumnezeu nu le-a rămas nimic ascuns. Iar Cuvântul Său spune: «Dar cât despre fricoși și necredincioși ... și toți mincinoșii, - partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte.» [Apocalipsa 21.8.]”

Această remarcă l-a neliniștit vizibil pe omul în hainele negre ale ordinului său. El căuta o cale de ieșire, referindu-se la sfinți și la mijlocirea lor. Față de aceasta i-am indicat cuvântul Domnului nostru: „Cine *aude cuvântul Meu* și *crede* în Cel care M-a trimis *are viață eternă* și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24).

Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, numai credința în Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, jertfit pe Golgota, este cea care poate să-l ajute pe păcătos”, am adăugat eu. „Apostolul Petru le scrie credincioșilor: «Nu cu cele pieritoare, argint sau aur, ați fost răscumpărați din felul vostru deșert de viețuire moștenit de la părinți, ci cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată» [1 Petru 1.18,19]; iar când a ținut în ziua Cincizecimii, în Ierusalim, marea sa predică de pocăință și oamenii întrebau ce să facă acum, atunci el nu le-a cerut să facă fapte bune, nici să facă milostenie și să meargă zeloși la templu, ci le-a răspuns: «*Pocăiți-vă* și fiecare

dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor». Și apoi i-a rugat fierbinte: «Salvați-vă din generația aceasta perversă!» (Faptele apostolilor 2.37-40.) Pocăință și credință - acestea sunt cele două părți necesare pentru om. În felul acesta primește el iertarea păcatelor sale și viața eternă, iar apoi, dar numai apoi, este el în stare, în puterea Duhului Sfânt, să facă fapte, care sunt plăcute lui Dumnezeu, da, pe care, așa cum le scrie apostolul Pavel credincioșilor din Efes, «Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele.» [Efeseni 2.10.]

Între timp ajunseserăm în Liegnitz, unde tovarășul meu de călătorie trebuia să schimbe trenul. L-am ajutat să-și ducă bagajul pe peron și apoi ne-am luat rămas-bun cu o strângere de mână cordială. Nu l-am mai revăzut și astfel nu știu dacă discuția noastră a făcut asupra sa o impresie cu efect de durată. Rugăciunea mea pentru omul acesta este ca Dumnezeu să-i mărească neliniștea în așa fel, încât să nu știe să se ajute altfel, decât să se predea necondiționat Mântuitorului păcătoșilor. Atunci neliniștea sa va face loc acelei păci, pe care lumea nu poate s-o dea.

Titlul original: „Wie ein armer Schumachergeselle reich wurde”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 141-151.